

Tweelingbroers Wim en Hans Anker (61) groeiden op in een hecht burgemeestersgezin in Akkrum. Van hun ouders kregen ze sociale betrokkenheid en bijzondere familietradities mee. Het advocatenduo woont nog steeds in Akkrum. De parallellen met het leven van hun vader en moeder zijn groot.

HOE ZAG HET LEVEN VAN JULLIE VADER ERUIT TOEN HIJ ONGEVEER 61 JAAR WAS?

Wim: "Hij werkte nog als burgemeester en beklaagde zich erover dat hij op zijn vijftien-zestigste moest stoppen."

Hans: "Dat heeft hij in 1978 nog aangevochten bij het Ministerie van Binnenlandse Zaken. Pa was een van de eersten die dat deed. Hij moest desondanks stoppen in Akkrum, maar mocht wel waarnemend burgemeester in Workum worden."

Wim: "Mensen noemden hem geen burgemeester, maar een burgervader. Altijd werkte hij in kleine gemeenschappen, zoals de eilanden. Hij was heel sociaal en had het vermogen om met iedereen om te gaan, of ze nu rijk, arm, links of rechts waren. Moeder was een vrouw die opkwam voor de zieken, zwakken en nooddriftigen in de samenleving."

Hans: "Pa bruiste van de energie. Naast zijn burgemeesterschap was hij actief in 26 verenigingen."

Wim: "Nee, geen sportclubs. Sportief was hij helemaal niet. Hij heeft wel eens de aftrap bij een voetbalwedstrijd in de gemeente moeten doen en toen verzwikte hij een enkel en lag op de grond. Het waren verenigingen op maatschappelijk en cultureel gebied, zowel lokaal als provinciaal en landelijk. Hij was vrijwel steeds voorzitter. Dit deed hij graag, omdat hij dan zelf de regie in handen kon houden."

Hans: "Dat heb ik ook. Ik bepaal graag wanneer iets begint en eindigt en waar het is. Al die nevenactiviteiten betekende wel dat onze vader vaak weg was. De opvoeding kwam vooral op moeder neer. Zij was heel zorgzaam. In mijn herinnering was ze elke dag aan het collectelopen."

Hans: "Als ze via via had gehoord dat iemand uit het

dorp naar het ziekenhuis moest, stuurde ze altijd meteen een kaart. Vaak lag de kaart er al voor de patiënt in het ziekenhuis aankwam. Zo was onze moeder.”

ZORG VOOR ANDEREN

Wim: “Onze ouders stimuleerden de zorg voor anderen. Niet alleen aan jezelf denken. Maar het accent lag ook erg op leren, studeren en presteren.”

Hans: “Dat zou je als een druk kunnen ervaren, maar ik ben er juist dankbaar voor dat wij de kans hebben gekregen om rechten te gaan studeren. Pa had zelf vroeger graag een academische opleiding gevolgd, maar dat kon toen niet. Uiteindelijk heeft hij zich met cursussen opgewerkt tot burgemeester.

Voor ons wilde hij het anders.”

Wim: “We kijken terug op een zorgeloze jeugd in een warm en sociaal gezin. De familietradities hebben wij met plezier voortgezet. Hans en ik zitten al veertig jaar op de tribune van sportclub Heerenveen. Altijd dezelfde stoel. We gaan al 56 jaar op vakantie naar Slenaken en organiseren al zeventig jaar activiteiten in het dorp.”

ALTIJD NAAR SLENAKEN

Hans: “Op een dag kwam pa met iets nieuws: we gingen op vakantie naar Slenaken in Zuid-Limburg. Hij legde de kaart op tafel en liet ons zien waar dat lag: héél ver weg. De eerste zes jaar reisden we met de trein. Later, toen hij zijn rijbewijs had, gingen we met de auto. Daar deden we twee dagen over. We overnachtten in Meijel in de Peel.”

Wim: “En dan zei hij: nu moeten jullie niet denken dat we er al zijn! We moeten nog een heel stuk.”

Hans: “De eerste jaren bezochten we allerlei toeristische attracties, maar later ging het vooral om de vierhonderd mensen die er woonden en die we allemaal kenden. Mijn vader organiseerde met zijn collegaburgemeester uitwisselingen met de plaatselijke fanfares. Toen we achttien waren, gingen wij niet meer met onze ouders naar Slenaken, maar wij namen hén mee. Dat hebben we tot hun dood toe gedaan.”

EN NU BENT U BEIDEN 61...

Wim: “Wij hebben het estafettestokje overgenomen. Die wissel verliep soepeler dan die bij Dafne Schippers tijdens de 4 x 100 meter op het EK atletiek in Zürich. Er zijn grote parallellen tussen ons leven en dat van onze ouders. Wij wonen na al die jaren nog steeds in Akkrum.”

Hans: “Hemelsbreed maar driehonderd meter van elkaar. Er zit alleen een café tussen.” ▶

DE GEBROEDERS ANKER

Vader heeft zich met cursussen opgewerkt tot burgemeester'

Wim: "Dus als ik even naar mijn broer ga, ben ik twee uur onderweg, haha!"

Wim: "Het voordeel is dat wij identiek zijn; we zijn uit één ei gekropen, deden dezelfde studie, hebben hetzelfde beroep, dezelfde hobby's. We doen alles samen."

Hans: "Met onze gezinnen gaan we nog altijd op vakantie naar Slenaken. Inmiddels is daar zelfs een plein naar ons vernoemd: De Ankerplaats."

Hans: "Onze kinderen hebben ook allemaal een seizoenskaart van Heerenveen. En ze zijn actief in het verenigingsleven van Akkrum. Van jongsaf aan mochten ze meehelpen. Dat vonden ze fantastisch, omdat ze er dan echt bij hoorden."

KINDEREN KIEZEN EIGEN RICHTING

Wim: "We deden en doen dat niet om onze ouders te plezieren, het zit in de genen. In ons beroep hebben de kinderen ons niet opgevolgd. Dat wilden ze geen van allen. Uitgesloten. Mijn dochter heeft de opleiding Sociaal Pedagogische Hulpverlening (SPH) gedaan. Voor haar was al lang duidelijk wat ze wilde. Ze werkte wel parttime in een administratieve functie op ons kantoor. Als kind ging ze al mee. Met een Jip en Janneke-koffertje, gevuld met een banaan en kleurpotloden. 'Ga jij papa helpen?', vroegen ze haar dan in de trein. En dan knikte ze trots.

Toen pa vierentachtig was en aan het eind van zijn leven in het zorgcentrum lag, heeft hij wel eens gezegd: 'Julie doen veel meer met de kinderen dan ik vroeger.' Maar je kunt niet door de bril van nu naar het verleden kijken. Er wordt tegenwoordig meer van de man verwacht en dat is prachtig."

Wim: "Ik was veertig toen Marlies geboren werd. Op mijn vijftiende was ik nog te druistig geweest.

Als je ouder bent, is het veel mooier denk ik."

Hans: "Mijn zoons zagen wel hoe druk ik het had, dus advocaat wilden ze niet worden. Mijn jongste zoon doet mbo-detailhandel en de oudste zit op de Hotelschool. 'Als je een mooie zaak begint, is papa wel gastheer', heb ik al gezegd."

EEN TIEN VOOR RECHT

Wim: "Wij wisten allebei al jong dat we in de advocatuur wilden gaan werken. Op de HBS hadden we een tien voor recht. Toen we negentien waren, gingen we samen naar rechtszittingen. Het zit in ons bloed."

Hans: "Mensen helpen die in een achterstands-situatie zitten en als enkeling tegenover machtige apparaten als de politie en het Openbaar Ministerie staan."

Wim: "Het strijden, knokken, vechten is het mooiste aan dit beroep. Geen sprekende zak meel zijn, maar met hart en ziel iemand bijstaan."

Hans: "Doordat er de afgelopen jaren flink beknibbeld is op de pro deo-vergoedingen, zijn we eraan ook cursussen aan advocaten en lezingen in den

'Het strijden, knokken, vechten is het mooiste aan dit beroep'

lande gaan geven. Dat stelt ons in staat om pro deo-werk te blijven doen en ons sociale gezicht te handhaven. Pa heeft ons dat meegegeven."

Wim: "Toen we begonnen in de advocatuur zei onze vader: 'Mannen, houd de rug recht.' Daarmee wilde hij zeggen: geen dollartekens in de ogen, zorg dat je er voor een ieder bent." ■

Vader en moeder

vader: Jacobus Anker

geboren: 1913 • **overleden:** 1998 • **voorheen werkzaam als:** burgemeester van Vlieland, Schiermonnikoog, Uteringadeel (hoofdplaats Akkrum) en waarnemend burgemeester van Workum. • **moeder:** Tiny Anker-Meinardi • **geboren:** 1913 • **overleden:** 1995 • **voorheen werkzaam als:** huisvrouw • **kinderen:** Wim, Hans, Feya, Adri.

Zoons

zoons: Wim en Hans Anker • **geboren:** 1953 • **echtelijke staat:** gehuwd. • **kinderen:** Wim heeft één dochter Marlies (22), Hans heeft twee zoons Friso (18) en Johan (23). • **werkzaam als:** Wim Anker werkte vier jaar op het Ministerie van Justitie in Den Haag. Sinds 1981 is hij advocaat in Leeuwarden. Hans Anker was enkele jaren docent recht en maatschappijleer op een MEAO en is sinds 1979 advocaat in Leeuwarden. Vanaf 1991 werken Wim en Hans Anker samen onder de naam Anker & Anker Strafrechtadvocaten op een kantoor waar zo'n 25 mensen werkzaam zijn.